

انتظارات

کم‌کردن کنترل دولت

محمد نیک‌بین

عملکرد معاونت سینمایی طی سال‌های گذشته بسیار مورد بحث قرار گرفته و بسیاری از افراد را نارضی کرده است از سوی دیگر خیلی از هنرمندان از عملکرد این معاونت رضایت دارند بنابراین دیدگاه‌ها و انتظارات اهالی سینما از معاونت سینمایی گاه مثبت است و گاه منفی. عملکرد معاونت سینمایی در یک سال گذشته کاملاً مثبت بوده که اگر بتوان آن را نقد کرد نکات مثبت بیشتری داشته است. مشکلاتی که در گذشته برای گرفتن پروانه ساخت داشتیم که خیلی دست و پا گیر بود در این یک سال رفع شده بود و ما در این معاونت جدید از این گونه مشکلات نداشتیم. از طرف دیگر در این یک سال فیلم‌های بسیاری امکان اکران پیدا کردند و به مسائلی کمک کرده‌اند که می‌تواند به سینما جان بدهد و ما امیدواریم در سایر مسائل هم با سیاست‌های درست در جهت مثبت حرکت کنیم و معاونت سینمایی به عملکرد مثبت خود ادامه دهد. از طرف دیگر من انتظار دارم هدف اولیه معاونت این باشد که کنترل دولت را در بخش خصوصی کمتر کنند و حمایت‌های بیشتری در اختیار بخش خصوصی بگذارند. سینمای ما نیازمند حمایت است و باید کنترل دولت از این بخش کمتر شود. دیگر نیاز عمده ما سالن‌های سینماست. ما سالن سینمای خوب کم داریم و این موضوع مشکل اکران ناعادلانه را برای همکاران ایجاد می‌کند چون در حال حاضر با تعداد کم سالن‌های سینما این اتفاق نمی‌افتد. به نظر من این دو موضوع باید در اولویت فهرست خواسته‌های ما از معاونت سینمایی باشد. گرچه خواسته ما خیلی زیاد است اما این دو مساله بسیار مهم است و می‌تواند باعث ماندگاری عملکرد معاونت سینمایی شود.

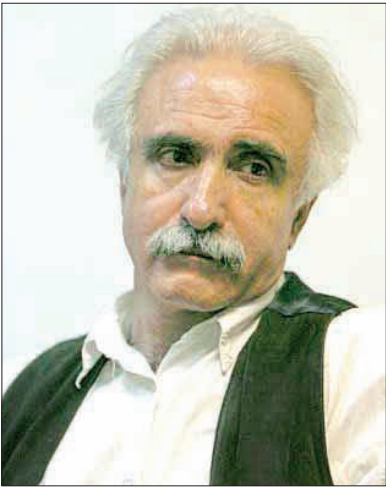
در اقتباسی باید به فیلم وفادار بود نه کتاب

علیرضا ریئیسان

اصولاً ادبیات داستانی و نمایشی در ایران پشتوانه خوبی برای اقتباس نیست. این اتفاق هم به دو دلیل می‌افتد؛ نخست عدم ارتباط مناسب حرفه‌ای بین نویسندگان و فیلمسازان، دوم موضوعاتی که در ادبیات داستانی وجود دارند ولی به تصویر کشیده شدن آنها کار سختی است. چون در مورد فیلمنامه‌نویسی یک تعریف آکادمیک وجود دارد عبارت از اینکه فیلمنامه نوشته‌ای است که قابلیت تصویر شدن داشته باشد و این در مورد ادبیات سخت است. به خاطر همین در طول تاریخ ۸۰،۷۰ ساله سینمای ما صفحات اندکی از رمان‌ها و داستان‌های کوتاه بودند که به فیلم تبدیل شدند. نکته دیگر حساسیت بیش از حد نویسندگان برای حفظ کتابی است که نوشته‌اند. در واقع این حساسیت مزید بر علت است که اقتباس‌های سینمایی کمتری شکل بگیرد. اما من شخصاً ادبیات معاصر ایران را همیشه با جدیت و علاقه‌مندی خاصی دنبال کرده‌ام و همچنان معتقدم این فاصله‌ها باید از بین برود چون به هر حال فاصله تیزر از کتاب با میزان مخاطب برای فیلم قابل مقایسه با هم نیست و نویسندگان باید این اشتیاق را از خود نشان دهند که آثارشان به فیلم سینمایی تبدیل شود. چون وقتی این اتفاق افتاد مخاطبان آن اثر داستانی صد تا دویست برابر می‌شوند و به نظر من نویسندگان نباید از این طیف گسترده مخاطب چشم‌پوشی کنند. البته بعضی اعتقاد دارند روایت فضاهای شخصی

در ادبیات راحت‌تر از سینما است و در سینمای ما به دلیل سانسور نمی‌توان به خلق چنین فضاهایی دست زد اما من این موضوع را فاکتور اصلی نمی‌دانم. مثلاً همین کتاب ۴۰سالگی خانم طباطبایی به چند نهاد سینمایی مثل فارابی، حوزه هنری و شهرداری ارائه شد اما همه آنها کتاب را رد کردند ولی ما توانستیم از این کتاب فیلمی بسازیم که هم نویسنده را راضی کند و هم جایزه بهترین فیلم اقتباسی را از آن خود کند. علت این مساله هم بیشتر به خاطر توافقی بود که من نویسنده و کارگردان شکل گرفت. خوشبختانه ایشان از فیلم خیلی راضی هستند هرچند برخی از منتقدان یکی از نشریات سینمایی از فیلم ناراضی بودند و اعلام کردند فیلم، داستان کتاب را خراب کرده است اما به هر حال نویسنده کار از فیلم راضی است! من همیشه به فکر اقتباس سینمایی از آثار خوب ادبی بوده‌ام. پیش از ۴۰ سالگی، امتیاز یکی از کتاب‌های خانم گلیو را من خریدم ولی بعد مسائلی پیش آمد که در نهایت امتیاز را به خانم تهیمنه میلانی واگذار کردم و ایشان نیمه‌پنهان را از روی آن ساخت. جدای از این کتاب به نظر من کارهای مصطفی مستور نیز قابلیت خوبی برای سینمایی شدن دارند اما شنیده‌ام که نویسنده سختگیری است. آثار گلی ترقی و محمود دولت‌آبادی نیز کارهای بسیار خوبی هستند و در بین بچه‌های جوان نویسنده هم مثلاً کارهای رضا امیرخانی یا مجید قیصری برای اقتباس بسیار خوب است به طوری که من کارهای مجید قیصری را به دانشجویهای فوق لیسانس همیشه برای ساختن فیلم کوتاه پیشنهاد می‌کنم. پیش از این نیز با شهزایر مندنی‌پور برای داستان شرق بنفشه وارد مذاکراتی شده بودیم که البته به سرانجامی نرسید. با این اوصاف داستان ۴۰ سالگی برای من کیس خوبی بود چون داستان یک هسته مرکزی بسیار پرقدرت داشت که برای پیشبرد داستان لازم بود. از سوی دیگر ما با خانم طباطبایی توافق کردیم که هسته اصلی و سه کاراکتر کلیدی کار را نگه داریم ولی به تناسب چیزهایی به آن اضافه کنیم. در این میان نگاه‌های هم داستان پادشاه و کنیزک داشتیم و در واقع این دو داستان را با هم تلفیق کردیم. به نظر من هم خوب تنیده شدند و با رویکردی تازه به یک داستان کلاسیک و یک داستان امروزی توانستیم در نهایت به تلفیق درستی برسیم. به هر حال به قول آن کلود کاریر بهترین برگردان از یک کتاب اقتباسی است که به فیلم وفادار باشد نه به کتاب. پس برای اینکه بشود خالق یک فرایند کامل و هنرمندانه بود باید همین جمله را اصل قرار داد یعنی برای اقتباس باید به فیلم وفادار بود ولی در عین حال آن توفیق بین نویسنده و کارگردان را هم هیچ کمک نقض نمی‌کند.

کارگاه تخصصی «از ایده تا متن» در سینمای مستند با نمایش فیلم‌های اساتید این رشته هفته پیش در خانه سینما برگزار شد و فرصتی فراهم شد تا درباره مسائل این حیطه سخن گفته شود. در ابتدای این برنامه شش‌روزه، «منوچهر مشیری» طراح آموزشی و مدیر برگزاری این کارگاه ضمن خوشامدگویی به شرکت‌کنندگان گفت: «نمایش و دیدن فیلم‌ها مبنای جلسات روز‌های بعدی کارگاه است، به این شکل که آقای تهمی‌نژاد در مقام کارشناس و پژوهشگر سینمایی مستند ایران آثار به نمایش درآمده از استادان مستندساز را از منظر سیر ایده تا متن مورد بررسی و تحلیل قرار می‌دهند. مثلاً آقای تهمی‌نژاد به نقد آثار نمی‌پردازند، امکان دارد شما نظر دیگری در مورد فیلم‌ها داشته باشید، اما آنچه ایشان بیان می‌کنند، بررسی نحوه تبدیل موضوع به ایده، مرکزیت یافتن ایده، پژوهش، نوع روایت و… در آثار به نمایش درآمده است.»

در این کارگاه استادانی با دیدگاه‌ها و شیوه‌های کاری مختلف حضور داشتند و هدف برگزارکنندگان این بود که روش‌های کاری متنوعی مطرح شود و طبیعتاً طر ح این تجربه‌های مختلف نیازمند زمان بیشتری است. هر چند همه شرکت‌کنندگان در این کارگاه به عنوان مدرس در فیلم‌هایشان به طور کامل مرله ایده تا متن را در فیلم‌هایشان طی نمی‌کنند اما در زمان فیلمبرداری این مساله را به گونه‌ای دیگر جبران می‌کنند. فیلم‌های مستند نسان بلوچی، اجاره‌نشینی، زینت یک روز به خصوص (ابراهیم مختاری)، درخت جان و دیلمان (فرهاد مهرافر)، نقاشی در ایران، پروازی بر بال‌های خیال (منوچهر طبیب)، مجسمه‌های تهران، گنجینه (بهمن کیارستمی)، جام حسنلو، کودک و استعمار (بهمن سوم - فراغت) و جیغ (محمدرضا اصلاتی) از فیلم‌هایی بودند که در این کارگاه به نمایش درآمد. از ویژگی‌های این برنامه حضور مستندسازان و علاقه‌مندان جوان از شهرهایی چون اهواز، لاهیجان، بندرعباس، قم، تهران و کیش بود. در این کارگاه تخصصی مستندسازیی چون محمدرضا اصلاتی، محمدرضا مقدسیان، فرهاد مهرافر، ابراهیم مختاری و بهمن کیارستمی به انتقال تجربیات خودپرداختند

دلیل برگزاری کارگاه

منوچهر مشیری به عنوان مدیر برگزاری و طراحی آموزشی این کارگاه انجمن مستندسازان گفته است: «فیلم‌های مستند ما به مرحله‌ای رسیده‌اند که دیگر کمتر شاهد مشکلات فنی در فیلم‌ها هستیم. تصویربرداری، صدابرداری، صداگذاری و تدوین به طور نسبی در فیلم‌های مستند قابل قبول هستند. اما بیشترین حجم مشکلات سینمای مستند ما به مسیر ایده تا متن فیلم‌ها برمی‌گردد چون این مرحله در اغلب فیلم‌ها به درستی طی نمی‌شود و بسیاری از فیلم‌های مستندی که به نمایش درمی‌آیند به‌رغم استعدادهایی

که به اوج رسیدن، کاری سخت اما شدنی است اما در اوج ماندن در اوج تعادل، تواضع را حفظ کردن کاری بسیار دشوار است اما محمود فرشچیان به خوبی از پس انجام این کار دشوار برآمده است. سال‌هاست او را می‌شناسم اما طی تمام این دوران هیچ‌گاه

حس نکردم او از این در اوج بودن احساس سرگیجه کند. او سال‌هاست در اوج است و همگام هم او را در این اوج پذیرفته‌اند.» سینایی در بخش دیگری از گفته‌هایش به یک حسرت بزرگ اشاره کرد: «یکی از بزرگ‌ترین حسرت‌هایم در زندگی این است که اواخر دهه ۴۰ نمایشگاهی برگزار شد و در آنجا برای اولین بار خدمت فرشچیان و هنرمندان سنتی و پیشرو آن زمان رسیدم.

آن هنگام در عالم جوانی، شیطنت کرده و فیلمی ساختم که در آن هنرمندان سنتی و مدرن دچار نوعی درگیری و جالش با یکدیگر می‌شدند اما زمانی که وزیر

که پشت آنها وجود دارد به دلیل جدی نگرفتن تحقیق و روند پرداخت طرح در بیان عقیم می‌ماند. در عین حال مرحله ایده تا متن پاشنه آشیل سینمای مستند است. اگر در این مرحله فیلم‌های مستند خوب پیش بروند و فیلم‌ها از این مرحله آسیب نینندن شاید کمتر طراح آموزش و مدیر برگزاری این کارگاه ضمن لازم است مرحله ایده تا متن مورد توجه جدی قرار گیرد. در بسیاری از مستندهای ما مرحله ایده تا متن مورد بی‌توجهی قرار می‌گیرد، به این معنی که تبدیل موضوع به ایده، انجام تحقیق و پژوهش، نگارش روایت و در نهایت متن و طرح به طور کامل انجام نمی‌گیرد و اکثر فیلم‌ها در مرحله تدوین ساخته می‌شوند، به همین دلیل پیشنهاد برگزاری این کارگاه را با هیات مدیره انجمن مستندسازان در میان گذاشتم و خوشبختانه دوستان هم موضوع را مورد توجه قرار دادند و خیلی سریع این کارگاه به مرحله اجرا رسید.»

از سخنرانان روز سوم این کارگاه، محمدرضا اصلاتی

گزارشی از کارگاه «از ایده تا متن»

فرصت خوب انتقال تجربه

بود که سینمای مستند را گفت‌وگو با ابژه دانست و تاکید کرد: «ایده به ما نظریه می‌دهد، و ما این نظریه را در تحقیق به آزمایش می‌گذاریم. این نظریه است که برای ما ایجاد سوال می‌کند. تحقیق به حقیقت رساندن و یک امر خودساناسه است و یک پرسش را در ذهن مخاطب تکثیر می‌کند. بعد از انجام تحقیق، مساله شکل دادن به آن مطرح می‌شود و این پرسش که با چه تمهیدی می‌توانیم آن را سازمان دهیم. این تمهیدات می‌تواند با نور، رنگ، حرکت دوربین و… باشد تا تحقیق به یک امر بصری تبدیل شود. البته فیلمساز مستند قرار نیست خط به خط تحقیقاتش را در فیلم بیاورد. فیلمساز مستند، کارگزار تحقیقات مکتوب نیست. مستندساز جهان را از زیر سوال می‌برد. سینمای مستند رسانه نیست و قرار نیست صرفاً اطلاع‌رسان باشد.»

انتخاب موضوعی مهم

محمدرضا مقدسیان نیز در جمع شرکت‌کنندگان این کارگاه حضور داشت و گفت: «انتخاب موضوع

ضرورت نگارش «خلاصه تک‌جمله‌ای»

محمد تهمی‌نژاد

لاگ لاین، خلاصه تک‌جمله‌ای از مستندنامه (فیلمنامه) است. شرح مختصری است که می‌گوید فیلم درباره چیست. چنین خلاصه‌ای به این پرسش‌ها پاسخ می‌گوید که داستان شما درباره چیست؟ و ضروری است که شما مفهوم فیلم خود را در جمله‌ای فشرده بیان کنید. (این مفهوم می‌تواند در جمله‌ای مرکب ادا شود که از دو جمله ساده تشکیل شده و بیش از یک فعل دارد. ممکن است بگویید فیلم من آنچنان پیچیده است که نمی‌توان آن را در یک جمله گفت؛ به همین دلیل چنین مسیر کلی‌ای اولین زودی در هر طرحی مستندنامه به شمار می‌رود. بنابراین اگر می‌خواهید تهیه‌کننده، مستندنامه شما را بخواند باید بیاورید که مفهوم نوشته خود را در یک جمله درست و حسابی بنویسید. حتی قبل از دست به کار شدن هم حتماً باید این جمله اساسی یعنی همان مسیر کلی را جلوی رویتان بگذارید. این امر شما را روی مستندنامه متمرکز می‌سازد. بنابراین دو دلیل اصلی برای نگارش خلاصه تک‌جمله‌ای وجود دارد: ۱- خلاصه تک‌جمله‌ای، شما را روی مستندنامه متمرکز می‌کند. ۲- برای نگارش مستندنامه به یک خلاصه تک‌جمله‌ای نیازمندید. خلاصه تک‌جمله‌ای برای فروش مستندنامه به تهیه‌کننده یا کارگردان به شما کمک خواهد کرد. گاهی آنها جز همین تک‌جمله را نمی‌خوانند. بنابراین اگر نظرشان را جلب نکنید، هیچ شانس‌ی برای ترغیب آنها به خواندن نوشته برایتان وجود ندارد. هنگامی که با یک تهیه‌کننده یا کارگردان صحبت می‌کنید، از شما می‌پرسند که سناریوی شما درباره چیست؟ شما ۳۰ ثانیه وقت دارید

و

امری مهم است. به شخصه هیچ‌گاه بدون تسلط کامل بر موضوع، وارد مرحله ساخت نمی‌شوم. حتی بدون فیلمنامه هم کار را آغاز نمی‌کنم. هرچند ممکن است با فیلمنامه بر سر صحنه حاضر نباشم، ما می‌توانیم با عناصر مستند، داستان بگوییم. تخیل می‌تواند با عناصر مستند آمیخته شود و حتی در نهایت فیلم مستند قابلیت استناد بر واقعیت هم باشد. در فیلمنامه باید جاهایی را برای نقطه‌اوج در نظر گرفت، تا باعث جذابیت فیلم شود. تسلط به فیلمنامه نوشته شده و دکوپاژ باعث می‌شود در صحنه به کشف‌های جدیدی رسید. در این بین فرصت ایجاد می‌شود تا به نکات دیگر توجه کرد چراکه واقعیت صرف شاید به تنهایی جذاب نباشد.

تلفیق پژوهش و خلاقیت

منوچهر طبیب از دیگر حاضران در این کارگاه بود که اشاره کرد و گفت: «هنر در سینمای مستند یک اثر مستقل است. پژوهش می‌تواند دستمایه یک اثر خلاقانه باشد. آنچه مورد توجه است، پژوهش سینمایی است و آنچه در پژوهش باید مورد توجه قرار بگیرد در واقع جست‌وجوی شکل است. در حله پس از پژوهش، تبدیل این پژوهش به شکل است. سینمای مستند درگیری مستندساز با جهان است. اگر فیلمی عبارت از درگیری فیلمسازش با جهان نباشد، این فیلم دیگر مستند نیست» این سینماگر همچنین گفت: «من شخصاً بعد از انتخاب موضوع و مطالعات کتابخانه‌ای که بسیار کم گسترده است، به سفر می‌روم. در این سفرها عکاسی می‌کنم و بعد این عکس‌ها را مورد مطالعه قرار می‌دهم و بر اساس آن فیلمنامه می‌نویسم. نه صرفاً به خاطر فیلم ساختن، بلکه یک فیلمساز مستند باید اطلاعات جامعی داشته باشد. این مطالعات و تحقیقات نیاز بید دسته‌بندی شوند تا در مراحل بعدی در کنار هم قرار گیرند. تمام این اطلاعات، نیازهای ما را برای ساخت یک فیلم برطرف می‌کنند. سینمای مستند، سینمای تفریحی نیست. جدای از بُعد هنری با تمام زیبایی‌ای که دارد، کار سینمای مستند اطلاع‌رسانی است. پس آن بعد تحقیقی وقتی نادیده گرفته شود، هیچ تاثیر و کارکردی نخواهد داشت.»

طبیب در سخنانش نصیحت هم کرد و گفت: «نباید به دنبال رقابت باشیم. وقت ما بسیار گرانبها است و باید قدر آن را بدانیم. ما به عنوان مستندساز رسالت بسیار بزرگی بر دوش داریم.»

پایان

در آخرین روز این کارگاه آموزش تخصصی، بهمن کیارستمی، محمد شیروانی و ابراهیم مختاری حضور داشتند و فیلم‌های مستند «سیانوزه»، «ایران در اعلان»، «دستور آشپزی» و «بابوی گل سرخ» در میزگردی با حضور فرحناز شریفی، خرساره قائم‌مقامی، محمد شیروانی، مجتبی میرتھاماسب و ابراهیم مختاری نیز به نمایش درآمد. پس از آن نیز مستند تهمی‌نژاد گواهی شرکت هنرجویان شرکت‌کننده در این کارگاه را اهدا کرد.

آغاز دآوری چهاردهمین جشن خانه سینما

مراسم گشایش دآوری چهاردهمین جشن خانه سینما با حضور داوران بخش‌های مختلف این جشنواره و روسای اصناف سینمایی چند روز پیش برگزار شد. در این مراسم فرهاد توحیدی دبیر چهاردهمین جشن خانه سینما به ایراد سخنرانی پرداخت و مراسم گشایش دآوری جشن را اعلام کرد. وی در ابتدا گفت: خوشحالم که از امشب تا دو ماه و اندی دیگر شرب مدام می‌دوستی و رفاقت دارم. جشن امسال حداقل به لحاظ کمی وسیع‌تر از سال گذشته برگزار می‌شود. کسانی که در سال گذشته در همه بخش‌ها فرم

به نامزدی دریافت تندیس شده باشند و از این چهار رشته نامزدی حتماً دو نامزدی آنها در یکی از پنج رشته فیلمنامه، کارگردانی، تدوین، بازیگری و تصویربرداری باشد.

توحیدی با اشاره به تاکیدات سیدمحسن هاشمی معاون اجرایی خانه سینما تذکر داد: داوران ما داوران صنفی هستند اما رای ما باید سینمایی باشد، نه صنفی. توحیدی در پاسخ به انتقاد برخی افراد در مورد اینکه وی دو دوره به عنوان دبیر جشن معرفی شده است، گفت: جشن سیزدهم به معنای دآوری بر گزار نشد و ما صرفاً یک جشن فرقاتی داشتیم و فکر نمی‌کنم دبیر ولی و صنف جشن بودن به جایی بر بخورد! وی افزود: دوستان دولتی خیلی خوشحال بودند و می‌گفتند

سال پنجم ■ شماره ۱۰۰۶ *شرق* ^{روزانه}

حاشیه پررنگ‌تر از متن

از مهر جویی تا فردوسی

محمد تاجیک

داریوش مهرجویی کارگردان مطرح سینمای ایران برای اولین بار در فیلم مستند خود به همراه همسر و دخترش جلوی دوربین رفته‌اند.

این مستند ۳۵دقیقه‌ای درباره زیبایی‌ها، آثار تاریخی، سوغات، معماری، غذا و… است. گفته می‌شود در مستند «همدان» قصه فیلم همانند اپیزود «تهران: روزهای آشنایی» چندان پررنگ نیست و در این فیلم مسافران شهر همدان اعضای یک گروه فیلمسازی هستند که از نگاه آنان شهر همدان معرفی می‌شود. به گزارش پارس‌توریسم بازیگران این مستند عبارتند از: کامشاد کوشان، وحیده محمدی‌فر، امیر سیدی، مونا مهرجویی، منصور ناطمی، محمود وثاق، یحیی منصورموید و داریوش مهرجویی. خلاصه داستان: یک گروه فیلمسازی شامل کارگردان، تصویربردار، صدابردار و… به همدان می‌روند تا زیبایی‌های این شهر تاریخی را به تصویر بکشند.

رضا کاینان، جشنواره گل آقا

رضا کاینان با سایت گل آقا مصاحبه جالبی کرده و در این مصاحبه حرف‌های جالبی زده. او بخشی از این مصاحبه درباره جشنواره فیلم کمدی گل آقا گفته: جشنواره کمدی گل آقا خیلی خوب بود و متأسفم که دیگر نیست و متأسفم که برای گل‌آقای‌ها مشکلاتی درست کرده‌اند که دیگر نتوانند آن را برگزار کنند. من خیلی آن را دوست داشتم و هر دو دوره‌اش را آمدم. به خاطر اینکه من خودم از اینکه مردم لیخنند بزنند و بختندند، لذت می‌برم.

مصاحبه‌کننده پرسیده: «این مردم نازنین ۲» را هم می‌خواهید منتشر کنید؟ کاینان در پاسخ گفته: امیدوارم بشود. یادداشت‌هایی دارم. من وقتی کاری را دوست داشتم باشم انجام می‌دهم. این بازیگر مطرح سینما همچنین درباره بازی در فیلم میر کرمی گفته: قرار است در آن بازی کنم! اما اینکه چه فیلمی است و چه شخصیت‌ها و داستانی دارد را نمی‌توانم بگویم. چون سازندگان آن هر وقت لازم بداندند، توضیح می‌دهند. ولی من نقش خودم را دوست دارم و فکر می‌کنم فیلم بسیار خوبی می‌شود.

مهناب کرامتی و ریسک‌پذیری کارگردانان

مهناب کرامتی بازیگر سینمای ایران با بیان اینکه دوست ندارم به چه‌دام متکی باشم، گفت: خوشحال می‌شوم که کارگردانان این ریسک‌پذیری را داشته باشند و از توانایی‌های بازیگر استفاده و به او اعتماد کنند. به گزارش برنا، مهناب کرامتی که در برنامه «دردم» از شبکه آصفهان حضور یافته بود در ادامه با اشاره به اینکه قرار است در یک پروژه سینمایی به زودی مقابل دوربین برود، در پاسخ به سوالی مبنی

بر گریم متفاوتش در فیلم سینمایی «بیست» ساخته عبدالرضا کاهانی گفت: من پیش از این تجربه گریم متفاوت را در مجموعه تلویزیونی «خاک سرخ» که آن را بسیار دوست دارم، داشتم. دلم می‌خواهد بار دیگر فرصتی پیش آید و به تلویزیون برگردم.

در بخشی از این برنامه صحنه‌هایی از سریال «خاک سرخ» به نمایش درآمد و کرامتی در خصوص تجربه بازی با پرویز پرستویی بیان کرد: در آثاری چون «خاک سرخ»، «موملی‌ها ۳» و «بیست» با ایشان همکاری داشتم. کار کردن با آقای پرویز پرستویی همیشه برای من لذت‌بخش است.

کرامتی در پاسخ به سوال مجری برنامه مبنی بر حضور در کار طنز (موملی‌ها ۳) گفت: من اصولاً دوست دارم ریسک کنم. دلم می‌خواهد ژانر وحشت را امتحان کنم، فکر می‌کنم جایش در سینمای ما خالی است. حس وحشت می‌تواند فیلم را جذاب کند. باید توجه داشت که ابداً احتیاج نیست در این‌گونه ژانر متکی به بینیم. این بازیگر اظهار داشت: من دوست ندارم نخون به قیافه‌ام باشم و خوشحال می‌شوم که کارگردانان این ریسک‌پذیری را داشته باشند و از توانایی‌های بازیگر استفاده و به او اعتماد کنند. در فیلم «بیست» نیز کاهانی کمک بسیاری به من کرد. باید در راه رفتن، نفس کشیدن و خیلی چیزهای دیگر تلاش به گونه‌ای بازی می‌کردم که با دیگر بازیگران هماه شود.

غذای طبیب زم

محمدمدلی زم مدیر سابق حوزه هنری و تهیه‌کننده سینما در حال نگارش کتابی درباره «غذای طبیب» است. زم که مدیریت رستوران شیک و متفاوتی با عنوان «خانه خورشید» را بر عهده دارد بیش از سه سال است کتابی نگارش این کتاب تحقیق کرده است. به گزارش تارن پارس‌توریسم، خود زم در این باره گفته: بیش از سه سال است که در زمینه غذا و در واقع رسیدن به نظام مهندسی غذای الهی در حال پژوهش هستم و عمده محورها و مستندات آن فراهم شده است. زم فیلم دموکراسی تو روز روشن را تهیه کرده که هم‌اکنون به پرده سینماها قرار دارد. این فیلم که از مضمونی بحث‌برانگیز برخوردار است با واکنش‌های متفاوت و مختلفی از سوی جریان‌های متعدد مواجه شده است. بد نیست بدانید زم از شخصیت‌های فرهنگی است که معتقد است شیوه تغذیه تاثیر عجیبی روی طرز تفکر انسان دارد و اگر بشود در مورد تغذیه سالم و طبیب فرهنگسازی کرد می‌شود روی ارتقای فرهنگ داد: مدیران لاسزوی داریم که دارند پدر سینما را درمی‌آوردند